

EL MAGNIFICAT, CODI DE PREGÀRIA

per JACQUES LOEW

El Magníficat de Maria és el codi de la pregària: no n'hi ha d'altre. És un deseiximent radical, però aleshores tot esdevé possible i tot és dit en les cinc estrofes dividides en dues parts. D'entrada, trobem la joia del cor humil que exulta davant la grandesa divina. Maria exulta, igual que els *temorosos de Déu* dels salms: «Ha mirat la petitesa de la seva serventa». Jesús, que tant ha rebut de Maria, reprendrà aquesta estrofa del Magníficat: «Us enalteixo, Senyor del cel i de la terra, perquè heu amagat aquestes coses als savis i als entesos i les heu revelades als senzills». Maria s'alegra de ser serventa, ella, la Mare del Servidor, ja que és el Servidor el qui posarà al món: «La meva ànima magnifica el Senyor i el meu esperit celebra Déu que em salva, perquè ha mirat la petitesa de la seva serventa».

Maria reprèn la profecia d'Elisabet, perquè ambdues són profetesses: «Beneïda tu entre les dones, i beneït el fruit del teu ventre! I d'on em ve, això, que la mare del meu Senyor em vingui a trobar? Sí, benaurada tu...». Maria reprèn el tema, però torna a amplificar-lo de cara al Totpoderós: «Des d'ara, totes les generacions em diran benaurada, perquè el Totpoderós obra en mi meravelles».

Les meravelles de Déu, que en són de grans! Però aquí hi ha més que el pas del mar Roig, molt més que l'Èxode i que el mannà i que l'Aliança al desert. Tot culmina aleshores al tercer verset: «El seu nom és Sant». «Sigui santificat el vostre Nom», dirà Jesús. Aquest nom diví, aquest nom revelat a Abraham i a Moisès, és el cim des d'on Maria podrà mirar tota la humanitat.

Llavors ve la segona part, el cant de l'Encarnació. Enfront de les tres grandeses, de les tres suficiències que tot ho esguerren (l'orgull, el poder, la riquesa), Maria ens posa en guàrdia contra l'orgull: «dispersa els homes de cor altiu»; contra el poder: «derroca els poderosos del soli»; contra la riquesa: «els rics se'n tornen sense res».

Enfront d'aquestes falses grandeses que Déu tira a terra, Maria reprèn el llenguatge dels pobres de Jahvè: «L'amor que té als qui el temen s'estén de generació en generació». Aquest temor és un temor tot ple d'amor i de certesa de ser escoltat. «Quan els pobres invoquen el Senyor ell els escolta». I arribem al darrer verset, l'acompliment comunitari de la salvació d'Israel: «Ha protegit Israel, el seu Servent».

És el nou Israel: «Cels, clameu joiosos! Terra, salta de joia! Perquè el Senyor ha consolat el seu poble i s'ha apiadat dels seus pobres», deia Isaïes. Això s'acompleix: «Ha protegit Israel... s'ha recordat del seu amor a Abraham i a la seva descendència per sempre».

Els pobres són la petita resta, però la petita resta salvadora del món tot sencer. I quan el fill de Maria vindrà i aplegarà els seus deixebles, els dirà, ell, el Pobre per excel·lència, més humil encara que Maria entre els pobres: «Feliços els pobres!».